חג השבועות-נשא תשפ"ג

אשי ישראל

השיעור השבועי מפי מורינו
הרה"צ רבי יצחק לעזער שליט"א
בעל מחבר - תוך הנחל ושיחות מוהרא"ש

גיליון ש"ס

ניתן להאזין לשיעור בכל יום רביעי בשעה 22:10 בטלפון:077-2612984 שלוחה 9

חסדי ה' יתברך, אנחנו אוחזים בערב חג השבועות, חג של קבלת התורה, שזוכים לקבל תודה חדשה, מה הכוונה 'תורה חדשה'? הרי התורה הקדושה נתנה לנו בהר סיני, והיא לא תשתנה כלל, אבל **הקבלה** צריכה להיות **קבלה חדשה**, שאנחנו מקבלים את התורה מחדש!

התורה היא באמת אותה תורה, אבל בחג השבועות זוכים שמקבלים אותה מחדש, שאדם מכיר ומבין שעליו לעשות התחלה חדשה בלימוד התורה, בקבלת התורה והמצוות.

כל הלימוד של רבינו הוא ענין של התחדשות, שאדם באמת ירגיש בעצמו שהוא בריה חדשה, הוא מתחיל "מעכשיו", בחינת (תהלים ב, ז) "אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ", ואם נולדתי היום – אני צריך הוראות איך להנהיג את החיים שלי, וזו התורה הקדושה – המצוות של התורה, שזה ענין אמיר תרי"ג מצוות בליל שבועות, והוא חלק מהתיקון של הלילה הקדוש הזה.

מנהג ישראל קדושים (מהקדמונים ומדברי האר"י הקדוש) להגיד בליל שבועות "תיקון ליל שבועות", שאז טועמים מכל כ"ד ספרי התנ"ך – בראשית, שמות, ויקרא, במדבר, דברים, וכל הנביאים והכתובים, טועמים מהם מעט מכל ספר, ובזה אנו מראים להקב"ה שאנו אכן מקבלים את התורה, ומתחילים ללמוד 'למעשה'!

אדם יגיד "עכשיו אלמד עכשיו איזו סוגיא עמוקה" וכו' – בסדר, אבל התורה היא "רְחָבָה מִנִּי יָם" (עפ"י איוב יא, ט), יש תורה שבכתב ותורה שבע"פ, ואתה צריך להתחיל עם משהו... אז תתחיל "בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹקִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ", וכך תגיד מכל פרשה – התחלה וסוף, ואין זה כ"קיצור" הלימוד בעלמא... אלא בזה אתה מראה: **"רבש"ע, זה מה שאני רוצה! אני רוצה להכנים בעצמי**

את כל התורה כולה?"... הרי בלתי אפשרי ללמוד בלילה אחד את כל התורה כולה, אבל ע"י שאדם טועם מהתורה – בזה מגלה את הרצון האמיתי שלו!

ידוע, שיש מצות "טועמיה" בערב שבת קודש [מובא בדברי האר"י הקדוש, והוא מהקדמונים, ונפסק להלכה בשו"ע, ומקורו בירושלמי] – לטעום ממאכלי השבת כדי לבדוק שאכן הם טעימים, ולא חסר בהם תבלין כלשהו – מלח, פלפל, סוכר, כל מאכל כפי עניינו, וזו נקראת 'טעימה'; אתה עושה טעימה בעלמא בערב שבת, אי אפשר עכשיו לאכול את כל סעודת השבת... הרי זה אסור, כי צריכין להיכנס לשבת בתיאבון לסעודת שבת, אלא עכשיו אתה עושה את הטעימה, ובשבת יש מצוה לאכול את כל הסעודה...

בליל שבועות, כשאנחנו מכינים את עצמנו לקבל את התורה, אנחנו טועמים; טועמים קצת מכל כ"ד ספרי התנ"ך, ובזה אומרים להקב"ה: **"רבש"ע, זה מה שאנחנו רוצים!"**... שנזכה בכל מהלך השנה ללמוד את כל התנ"ך – שזו 'תורה שבכתב', וכן 'תורה שבע"פ' – יש ענין לעשות טעימה בליל שבועות מכל הלימודים: **"רבש"ע, אני רוצה כל השנה ללמוד שנים מקרא ואחד תרגום, אני רוצה ללמוד כל השנה משניות, גמרא – בבלי, ירושלמי, תוספתא, מדרש – מדרש רבה ומדרש תנחומא, רמב"ם, טור ושו"ע!"** לגמור את כל התורה כולה בלילה אחד – זה לא שייך... אבל **לטעום** – לקיים "טועמיה" – **אפשר!**

משל לשולחן המלא בכל מיני מעדנים שונים, 15 סוגי מאכל – דגים, בשר, מרק, סלטים וכו' וכו', כמה הוא יכול לאכול?... זה יהיה בגדר "אכילה גסה"... אלא מה? הוא טועם מכל דבר קצת, וכך הוא יודע שהמאכל שהוא אכל זה טעים, ובסעודה אחרת שתהא בזמן אחר הוא יאכל את הדגים האלו, הבשר הזה, הסלטים האלו...

כך הוא בליל שבועות, זה זמן שאדם זוכה **לטעום** מהתורה הקדושה.

וכאמור, חלק מהתיקון הוא **אמירת תרי"ג מצוות** [ומובא בכל הדפוסים], וגם זה בתור "טועמיה", אנחנו טועמים מכל מצוה ומצוה – מצות פריה ורביה, מצות מילה, גיד הנשה וכו' וכו' על דרך כל התורה כולה, ואומרים: **"רבש"ע, אנחנו רוצים לקיים את כל המצוות האלו!"**

יש מצוות שא"א לאדם לקיים בזמן הזה, או מצוות השייכות רק לכהן או ללוי, אבל ע"י שאדם לומד ומזכיר את המצווה, ואומר: "**רבש"ע, זה מה שאני רוצה**", זה נחשב לו כאילו הוא מקיים את זה...

זה נקרא '**קבלת התורה**', שהוא **מקבל** על עצמו: "אני רוצה להיות קשור אל **התורה** כל השנה כולה – ללמוד את התורה, לקיים את מצוות התורה!" וביום קדוש כזה של **מתן תורה – קבלת התורה**, זוכה האדם לקבל סייעתא דשמיא מיוחדת, שבזכות ה"טועמיה" שהוא עשה – הוא יזכה כל השנה להיות דבוק בתורה! הוא יגיד תהלים? הוא יזכה כל השנה כולה להיות דבוק בספר תהלים!

בחג השבועות הוא יום ההילולא של דוד המלך ע"ה, שהנחיל לנו את ספר התהלים, ומדוע יום ההילולא שלו הוא דוקא בחג השבועות? כי זה כל הלימוד של רבינו: **תורה ותפילה מתחברים ביחד!**

רבינו אומר (ליקו"מ ח"ב סי' כה), שאדם צריך לעשות מהתורה תפילה, דהיינו לבקש מהקב"ה שיזכה לקיים כל מה שהוא לומד; והנה, יש חמישה חומשי תורה, ויש חמישה ספרים של תהלים, והם מכוונים זה כנגד זה [וכמו שאומרים ביה"ר אחר אמירת תהלים: "בזכות ספר תהלים שקראנו לפניך שהוא כנגד חמישה חומשי תורה"], וע"י אמירת כל התהלים יהיה נחשב כאילו למד את כל התורה כולה, כי כשאדם מתפלל להקב"ה שיזכה לקיים את מה שלומד, אזי אז הוא מקבל סייעתא דשמיא מיוחדת – "הנה למדתי, ואי אפשר לי לקיים את הכל, כי הרי אני בן אדם מוגבל, אבל **הרצון** שלי הוא לקיים את הכל!"... **יום קדוש כמו חג השבועות, עושה קנין לזה!**

כי יש ענין של "קנין תורה"; במסכת אבות, הפרק האחרון [שהוא ברייתא] נקרא "**קנין תורה**", והפרק הזה מלמד את כל הדרכים שהתורה נקנית בהם, והם מ"ח קניינים, שזה כנגד ימי הספירה, ויום מ"ט הוא כלליות הימים, שזהו היום הזה שבו עומדים אנו; **כמה עלינו להודות להקב"ה שזכינו למצוה יקרה וקדושה כזאת – מ"ט ימים של ספירת העומר! איזו זכות זו!**

בזוהר הקודש מובאת הלשון: "זכאה" – אשרי הזוכה להגיע לחג השבועות עם כל ימי הספירה, ומתקיים "תְּמִימוֹת תִּהְיֶינָה", שזה בנין קדוש שזכה לבנות, מ"ט שערי קדושה, ומסביר רבינו (ליקו"מ ח"א סי' נו) שחג השבועות

הוא שער החמישים, מה זה 'שער החמישים'? חכמינו הקדושים אומרים שאפילו משה רבינו לא זכה בחייו לשער החמישים, שזהו (תהלים ח, ו) "וַתְּחַסְּרֵהוּ מְּעַט מֵאֱלֹקִים" – הכל ניתן למשה רבינו חוץ משער החמישים, שלזה הוא זכה בעת הסתלקותו, שהסתלק ב"הר נבו" – **'נבו'** הוא אותיות **נ'ו"ן ב'ו'**, שאז הוא זכה להיכלל בשער החמישים.

ומהו 'שער החמישים'? זהו שער שהקב"ה כביכול חוזר אלינו, בחינת (מלאכי ג, ז) "שׁוּבוּ אֵלַי וְאָשׁוּבָה אֲלֵיכֶם" – 'שׁוּבוּ אֵלַי' אנחנו מקיימים במ"ט ימי הספירה, סופרים כל יום, ומשתוקקים וכוספים לחזור בתשובה, שזה כלליות המידות – מ'חסד שבחסד' עד 'מלכות שבמלכות', ולמה זוכים? שבסוף מתקיים "תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם" (ויקרא כג, טז), והשאלה בזה פשוטה היא: הרי אנחנו לא סופרים חמישים יום, אלא הספירה היא רק ארבעים ותשע, א"כ מדוע הפסוק אומר "תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם"? אך מובא בכל ספרי הצדיקים, שכשאדם זוכה לספור ארבעים ותשע יום, אז מגיע כביכול הקב"ה ומביא לו את יום החמישים, וזה נעשה לו בגילוי ואור גדול; 'ספירה' זה לשון של אור, וכמ"ש (שמות כח, יט) "סַפִּיר וְיָהֲלֹם" – הוא סוג אבן טובה, וכן כתיב (שם כד, י) "וְתַחַת רַגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לִבְנַת הַסַּפִּיר", שזה ענין של גילוי אלקות במדרגה עליונה מאד!

אדם תוהה: "ומה זה שייך לי? אני אדם פשוט"... **אתה אמנם אדם פשוט, אבל הקב"ה מאיר עליך כפי נשמתך! יכול להיות באמת שאתה מרגיש רחוק מאד מהקדושה, אבל מה מחזיק אותך? מה נותן לך את הכח להמשיך ולהשתדל – ללמוד תורה, להתפלל, להתקרב אל הקב"ה? זה בגלל 'שער החמישים' שהקב"ה מאיר עליך!** אתה קיימת כפי כוחך **"שׁוּבוּ אֵלַי"** – ספרת את המ"ט יום, אבל הגילוי שכינה של **'שער החמישים'** זה בא מהקב"ה, ואז מתקיים **"תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה'"** – אתה מקבל דבר שלא תיארת אף פעם איך תזכה לזה... זה הגילוי של חג השבועות!

רבינו מזכיר את זה בתורה נ"ו הנ"ל גבי המקוה של חג השבועות, שזה ענין גודל מאד ומקובל בכל תפוצות ישראל, שטובלים באשמורת הבוקר, ואז זוכים לדברים גדולים, רבינו קורא לזה 'מָן', מהו 'מן'? עם ישראל אכלו מן במדבר, שעליו כתיב (תהלים עח, כה) "לֶחֶם אַבִּירִים אָכַל אִישׁ" – לחם שמלאכי השרת ניזונים ממנו, זה לא מאכל

גשמי; אומר רבינו, ש'**מן**' זה **מ**'קוה **נ**'ו"ן, זה האור של שער החמישים של הקדושה! כשאדם טובל נמשכת עליו טהרה עליונה, ומתקיים (יחזקאל לו, כה) "**וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם**"; אמנם אנחנו אנשים פשוטים, אבל כשהקב"ה מקיים "ואשובה אליכם" אז אנחנו נטהרים מהכל! מעצמנו אנחנו עושים פעולות – "כאילו"... מה אנחנו יכולים לעשות?... סופרים את הימים, ומבקשים מהקב"ה [כלשון בתפילה אחר ספיה"ע]: "**ועל ידי ספירת העומר שספרתי היום... ואטהר ואתקדש בקדושה של מעלה, ועי"ז יושפע שפע רב בכל העולמות**"; קיימנו מצוה, כמה זמן כבר זה לקח לנו?... דקות ספורות [עצם המצוה – לספור, לוקח ממש כמה שניות], אבל זה גורם ש"**יושפע שפע רב בכל העולמות**"! וזה גורם: "**ולתקן את נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו מכל סיג ופגם**" – לטהר אותנו! ולטהרה העליונה הזאת אנחנו זוכים בחג השבועות, שהוא יום מיוחד בשנה שהוא בחינת ראש השנה.

הגמרא אומרת, שעצרת – זה שבועות, הוא ר"ה, כי בו נידונים על פירות האילן, וזה ענין של ר"ה אצלנו כי התורה אומרת (דברים כ, יט) "כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה" – אדם נמשל לעץ השדה, המעשים שלו נקראים פירות, וכדאיתא בדברי חכמינו הקדושים: "תולדותיהן של צדיקים הם מעשים טובים שלהם", וראש השנה של זה הוא חג השבועות, נמצא א"כ שאנחנו נמצאים עכשיו בערב ר"ה... שאנחנו מכינים את עצמנו להגיע אל הטהרה העליונה הזאת, שהוא ענין של התחדשות, כאמור, וכמו ר"ה, שעליו נאמר "זה היום תחילת מעשיך" – זו שנה חדשה, אותו דבר אצלנו: **ההתחדשות שלנו היא ע"י התורה הקדושה**! וכך אדם צריך לגשת לחג השבועות – **שנה חדשה, תורה חדשה**!

פעם בבוקר חג השבועות, כשהוציא ר' נתן את הס"ת מההיכל, הוא התחיל לעשות 'הקפות'... הוא התחיל לרקוד את הס"ת, ואמר: "**א נייע תורה! א נייע תורה!**" [תודה חדשה! תודה חדשה!], וכך אדם צריך להרגיש, שזו באמת מתנה חדשה, בחינת "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים"...

אנחנו יודעים בדרך כלל, שעניין של התחדשות הוא תמיד כלפי האדם – "אני צריך לחדש את עצמי, 'אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ' – נולדתי היום, ואני מחדש את עצמי"... **כך צריך להיות התורה**

הקדושה, בכל יום תורה חדשה! אני פותח את החומש, אני פותח את המשניות, אני פותח את הגמרא, זו "תורה חדשה"! ואם אזכה – אני אבין משהו חדש שלא הבנתי אתמול ולא ידעתיו כלל...

אדם תוהה ואומר: "הרי למדתי כ"כ הרבה שניסם את הפסוק הזה, הפרשה הזאת, פרקי משניות אלו, דפי גמרא הללו, למדתי המון פעמים"... אבל יש ענין של "חידוש התורה"!

ר' נתן אומר בליקוטי הלכות, שכשאדם לומד תורה בדרך של התחדשות, **זה נקרא "חידושי תורה"!** ידוע שזה דבר גדול לחדש בתורה, ויש בני אדם הטוענים: "אני לא כ"כ בקי וגאון לחדש חידושי תורה, מה אעשה?"... **מסביר ר' נתן: כשאתה לומד בחשק חדש, זה נקרא "חידושי תורה"! כי אצלך הכל חדש! אפילו שכבר קראת פעמים רבות את הפסוק הזה...**

מבקשים בכל יום "והאר עינינו בתורתך" – שהקב"ה יאיר את העיניים שלנו בתורה הקדושה, שזה **"כי הם חיינו ואורך ימינו"**, ופירשו צדיקים: **'אורך'** זה לשון של אור, שזהו **"אורך ימינו"** – האור של ימינו, **"ובהם נהגה יומם ולילה"** – 'נהגה' לשון של אור, וכדאיתא במסכת פסחים: 'נגהי' לשון של אור; **עם האור הזה אדם מאיר את החיים שלו!**

אדם שלומד תורה, בית שמשמיעים בו דברי תורה, הבית הזה הוא בית מלא אור! נכון שעיקר המצוה היא לגברים – הם אלו שלומדים את התורה, אבל אדם שמכנים את התורה לבית, כל הבית מלא עם אור! כולם – האשה והילדים – מרגישים שהבית הזה הוא בית של תורה, בית של אור! ואם זוכים באמת ללמוד את הבי"ת של התורה, כך זוכים תמיד לקשר את "הבית" אל התורה, ומתקיים בו (ברכות) **"כל מקום שהולך, ביתו עמו" – לכל מקום הוא הולך, הבי"ת אתו! בן אדם כזה הוא מבורך, הוא זוכה לבית מבורך, שיודעים שבבית הזה נמצאת התורה הקדושה!**

ולאט לאט זוכה להתקדם עוד ועוד בלימודו; ישנה ספריה שלימה, וכי יכולין ביום אחד לגמור את הכל?... אבל אדם נמצא **בדרך**!

מסופר על אחד מחסידי ברסלב, שראו בספריה שלו בכמה מדפים שהם אינם מלאים, וחסר בהם בכוונה אילו ספרים... והוא הסביר פעם, שבאותה

ספריה הוא שם את הספרים שהוא זכה לגמור.

רבינו הוא זה שמלמד אותנו: התחלת? תגמור! הנהגת רוב בני אדם בלימוד התורה הוא שהנה חטף פה איזה לימוד, ופתאום נחשק לו לימוד אחר, וזה 'קרעים'... **רבינו מלמדנו: התחלת? תגמור! תתחיל תנ"ך – ותגמור את זה! תתחיל ש"ס – ותגמור! משניות – תגמור! שו"ע – תגמור!**

אז אותו אדם רצה פשוט תמיד לזכור זאת, אז הוא ידע שבספריה הזאת הוא שם את הספרים שזכה לגמור; מכין לעצמו ספריה ל"בית הנצחי" – לעולם הבא... יש לי ב"ה תנ"ך, יש לי סט משניות, יש לי ש"ס – בבלי, ירושלמי, תוספתא, יש לי מדרש רבה, מדרש תנחומא, יש לי זוהר ותיקונים, יש לי רמב"ם, טור, שו"ע, יש לי ליקוטי מוהר"ן וליקוטי הלכות, **יש לי משהו! ואני לוקח את זה איתי!**

כשמגיע זמנו של אדם לחזור לעולם העליון, יודעים "בתוך הארון הזה יש את כל התורה כולה שמלווה אותו!"... שזהו (משלי ו, כב) "וַהֲקִיצוֹתָ הִיא תְשִׂיחֶךָ" – זה מה שמלווה את האדם לנצח נצחים...

ובחג השבועות אנחנו מתחילים **לטעום**, ועי"ז מזכירים לעצמנו שזו התורה הקדושה.

וכמה חשוב לאדם לשמור על היום הקדוש הזה! זה יום אחד, והוא עובר במהירות, וצריכים 'לתפוס' אותו!

מנהג ישראל קדושים שערים כל הלילה, ומצוה לנוח בערב החג כדי להכין את עצמו ללילה, שיהיה לו כח, **ולשמור על הלילה הקדוש הזה!** הלשון של הזוהר הקדוש על הלילה הזה, שיורד אז אור עליון – **"נחית טלא עילאה"** – יורד טל עליון; ידוע שבכל לילה יורד טל [קמים בבוקר ורואים על הקרקע שיש טל, והוא טל של ברכה שיורד מן השמים ומחיה את כל הבריאה], וזה קורה בליל שבועות, שיורד טל של תחיה, וכמו שהיה באמת במתן תורה, כשהיו עם ישראל בהר סיני, והקב"ה נתן את הדברות, ושמעו "אנכי" וגו', שמעו את הדברות הקדושות כביכול מפי הקב"ה, מיד פרחה נשמתם, הקב"ה הביא טל של תחיה והחיה אותם, היה ממש תחית המתים! וזה מה שקורה בליל שבועות, שיורד על עם ישראל טל של תחיה, וכמה צריכים לשמור על הלילה הזה!

רבינו הזהיר אותנו בראש השנה לשמור מאד מאד על הדיבור, ואותו דבר בשבועות, הנקרא "**עצרת**", שהוא ע"ש 'עצירה', תעצור את עצמך מדיבורים מיותרים!

וענין ה'עצירה' בקבלת התורה, כי גם בקבלת התורה צריכים צמצום, וכמ"ש (שמות יט, כא) "**פֶּן יֶהֶרְסוּ אֶל ה' לִרְאוֹת**", וכציווי הקב"ה קודם מתן תורה (שם, כג) "**הַגְבֵּל אֶת הָהָר וְקִדַּשְׁתּוֹ**" – אלו הם שלושת ימי הגבלה שאנו נמצאים בהם עכשיו [עתה הוא היום השלישי], **והוא דבר נחוץ מאד לקבלת התורה – כח הצמצום!**

כי כשמעוררים אדם ומלהבים ליבו, הוא מתחיל ממש לבעור, ויש סכנה שהוא לא יגיע לידי ריבוי אור – "אני צריך את כל התורה כולה! אני מתחיל בכל הכחו!"... אבל 'ריבוי שמן גורם כיבוי הנר'... **אם אדם מתלהב יותר מדי – לא נשאר לו כלום, הוא שובר את הכלים, ולא פעל שום דבר...**

ועל כן ביחד עם לימוד התורה צריכים את מידת הצמצום, שזהו 'סדר דרך הלימוד' של רבינו, שבזה נותנים לאדם צמצום – "**הַגְבֵּל אֶת הָהָר וְקִדַּשְׁתּוֹ**" – הגבלה! איך? כמה שאני יכול, שיעורים בכל יום! כל יום עוד שנים מקרא ואחד תרגום, עוד פרק משניות, עוד דף גמרא; אתה רוצה ללמוד עוד? בודאי, כפי הכח! צעירים – ילדים ובחורים, אנשים שיש להם יותר זמן, אדרבה! **אבל הכל עם צמצום!** לא שאדם רוצה את הכל, ולבסוף מאומה לא נשאר בידו...

זו האזהרה שישנה בימים אלו – יחד עם קבלת התורה: "**פֶּן יֶהֶרְסוּ אֶל ה' לִרְאוֹת וְנָפַל מִמֶּנּוּ רָב**" – יפול ממנו כל החשק...

וכתיב "**וְנָפַל מִמֶּנּוּ רָב**" – '**רב**' דיקא, כי זה מה שמקבלים מהרבי... מקבלים את כח הצמצום!

ובלי כח הצמצום אדם יכול להפסיד משני הכיוונים: הוא בכלל לא יתחיל, כי הוא יאמר "מי יכול ללמוד את התורה"... וכמו שאומר המדרש על הטיפש שנכנם לביהמ"ד ורואה את כל התורה, ואומר "מי יכול ללמוד זאת, זה לא בשבילי... נזיקין ל' פרקים (שלוש בבות יחדיו הם ל' פרקים), כלים ל' פרקים, מסכתות גדולות, מי יכול?"... כך אומר הטיפש ולא עושה כלום...

ממשיך המדרש: החכם אומר: וכי צריכים ללמוד את כל זה ביום אחד? אתמיד ברציפות יום יום – עוד פרק

ועוד פרק, עד שאני לומד את הכל... זה מה שהרבי מלמד אותנו!

וכן הוא לכיוון השני: אם אדם הורם את הצמצום, אזי "**וְנָפַל מִמֶּנּוּ רָב**" – הוא איבד את ה'רב' שלו... הרב שלך לימד אותך את הצמצום, ואיבדת את זה...

הכלל, ענין של 'צמצום' הוא משני הכיוונים: יש אדם שלא ניגש ומתחיל מחמת שזה נראה לו הר יותר מדי גדול, ולזה צריכים את הצמצום – בכל יום קצת, וכן לצד השני: אל יתלהב יותר מדי, אלא יצמצם את עצמו כדי שלא ישבור את הכלים.

זו האזהרה שהיתה בהר סיני, שאדם לא יאמר "זהו, אני עולה אל ההר!" זה אסור...

ולכן נותנים לך לכתחילה את הצמצום הזה, ומצד שני נותנים לך את הדרך איך תזכה סוף כל סוף **כן** להגיע לכל זה! **אם יש לך צמצום קדוש, ואתה לומד, מציית לצדיקים, תזכה לזה!**

זה הלימוד של הצדיקים, וכדאיתא בדברי רביז"ל (ליקו"מ ח"ב סי' ט), שמצד אחד הצדיקים נותנים לנו את האור, מדליקים בנו את האש, ומצד שני הם שומרים שהאש לא תצא יתר על המידה, שלא יישרף, שלא ייגרם שבירת הכלים...

זה ענין מצוות הגבלת ההר בקבלת התורה.

וכך אדם זוכה לטעום בליל שבועות מעט מכל לימוד, והוא מגלה: "**רבש"ע, זה מה שאני רוצה בכל השנה, להיות קשור ודבוק בתורה!**" אזי בחג השבועות יורד הטל של תחיה הנ"ל, שמחיה אותנו!

ובלילה הקדוש הזה צריכים לשמור מאד על הזמן ולנצלו היטב, וכדברינו לעיל, שיש כמה שמות לחג שבועות[1], ואחד מהם הוא '**עצרת**' – **תעצור את עצמך! לא לשבור את הצמצום! ע"י לימודי הצדיקים אנחנו זוכים לדעת איך לקבץ לעצמנו המון לימודים ונקודות טובות בתורה, בתפילה ובמצוות, יחד עם צמצום קדוש! זה ענין של 'עצרת'.**

ועל חג השבועות כתיב (במדבר כח, כו) "וּבְיוֹם הַבִּכּוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה **בְּשָׁבֻעֹתֵיכֶם**" – מה העניין של '**בְּשָׁבֻעֹתֵיכֶם**'? כל אלו שזכו [או שיזכו] לקחת את העניין של '**ש"ס קטן**', שנלמד בימים אלו, וזה היה מנהג של צדיקים: מסכת שבועות

[1] כגון חג הביכורים.

ומסכת סוטה, וענין של 'שבועה' הוא ענין של התקשרות להקב"ה.

רבנו ז"ל אומר (ספר המידות, אות נפילה, סעיף ו): **עַל יְדֵי הַשְׁבוּעָה נִפֶּרֶת [נִכְרַת] הַהִשְׁתּוֹקְקוּת שֶׁל הָאָדָם**; ב' גירסאות מוצאים פה בדברי רבינו, והרב מטשעהרין אומר ששניהם נכונים ואין בזה סתירה, כי כשאדם נשבע על משהו זה מרוב התלהבותו ודביקותו, וזהו **"נִפֶּרֶת ההשתוקקות של האדם"**, בחינת דברי דוד המלך (תהלים קיט, קו) **"נִשְׁבַּעְתִּי וָאֲקַיֵּמָה לִשְׁמֹר מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ"**, שאדם מלא בהשתוקקות: **"רבש"ע, אני כ"כ אוהב אותך!"** וזה כמו שנשבע **"רבש"ע, אתה ממש כל החיות שלי!"** אזי אז מתקיים **"נִפֶּרֶת ההשתוקקות של האדם"** – שהוא משתוקק ומתלהב מאד: **"זה כל החיות שלי! זה כל הרצון שלי!"**... אך אם ח"ו הוא נשבע לא על דברים טובים, זה הפגם הכי גדול, שבועה זה דבר חמור מאד, וזהו **"נִכְרַת ההשתוקקות של האדם"**, חלילה וחס.

הכלל, בליל שבועות אדם צריך לשמור מאד שלא לדבר דיבורים בטלים; כל מיני סיפורים, חדשות, עניינים שונים, **לא בליל שבועות! לכל הפחות בכמה שעות הללו – עד שגומרים את התפילה ואת הסעודה, נשארות כמה שעות – לשמור אותם בקדושה! בתורה ובתפילה! בשעות האלו ישנה עת רצון גדולה מאד בשמים, וכמו שמובא מצדיקים על זה.**

פעם היה סיפור מעניין בזה עם מוהרא"ש הקדוש, שאחד הביא ספר שכתוב בספר הזה שבליל שבועות יש זמן שכל השמים נפתחים, ומה שמבקשים מתקבל, ועל כן צריכין להרבות אז בתפילה ובקשה הרבה מאד, כי מי יודע אימתי הוא הזמן, ואם יעמים עוד ועוד תפילה – סוף כל סוף יזכה שהכל ייכנם לפנים... ואז התבטא מוהרא"ש שלא ראה זאת כתוב, אבל תמיד קיים זאת מדעת עצמו...

והעניין שיש זמן כזה של עת רצון בליל שבועות, כי כך היה בשעת קבלת התורה, שהקב"ה פתח את כל השמים, וראו **"אָנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ"** – ראו את הכל! ראו גילוי אלקות! וכך מתקיים בכל שנה ושנה...

כי כשאנחנו חוגגים חג השבועות, זה לא סתם "זֵכֶר" לקבלת התורה שהיתה לפני קצת יותר מ3,000 שנים... קיבלנו אז את התורה... לא! עכשיו!

מסופר על רבנו ז"ל (חיי מוהר"ן, סי' קל"ב): **בְּלֵיל שָׁבוּעוֹת, אַחַר שֶׁחָזָה**

נֵעוֹר כַּנָּהוּג, הָלַךְ לַמִּקְוֶה עִם אִישׁ אֶחָד מֵאַנְשָׁיו, וְסִפֵּר לִי זֶה הָאִישׁ שֶׁהָלַךְ עִמּוֹ אָז לַמִּקְוֶה בְּשָׁבוּעוֹת, שֶׁאָמַר לוֹ רַבֵּנוּ זַ"ל בְּדַרְכּוֹ הִלּוּכוֹ לַמִּקְוֶה וְשָׁאַל אוֹתוֹ בְּכָל פַּעַם אִם שׁוֹמֵעַ קוֹלוֹת, וְהֵשִׁיב שֶׁאֵינוֹ שׁוֹמֵעַ כְּלָל. וְנִתְפַּלֵּא מְאֹד עַל שֶׁאֵינוֹ שׁוֹמֵעַ, וְאָמַר: אֵיךְ אֶפְשָׁר לִבְלִי לִשְׁמֹעַ קוֹלוֹת כָּעֵת. אַחַר כָּךְ אָמַר: אֶפְשָׁר הוּא קוֹל הַקַּאפֶּלְיֶע [מַקְהֵלָה] שֶׁאֲנִי שׁוֹמֵעַ. וְהֵשִׁיב לוֹ הָאִישׁ הַנַּ"ל שֶׁהוּא אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ שׁוּם קוֹל קַאפֶּעלְיֶע וְלֹא שׁוּם קוֹל כְּלָל, וְתָמַהּ מְאֹד. וְהֵבִין הָאִישׁ הַנַּ"ל שֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ קוֹלוֹת וּבְרָקִים שֶׁל קְבָלַת הַתּוֹרָה; יש סיפורים רבים על צדיקים שהכל היה חי אצלם [כמו שרבינו מביא על הרבי מבארדיטשוב זי"ע], הרי שבזמן כזה נפתחים השמים, **ואם נפתחים השמים זה עת רצון כ"כ גדולה ומה שמבקשים – מקבלים! אין שאלות!** מתקיים(ירושלמי מגילה) **"כל הפושט יד נותנים לו"...**

כמובן, זהו הקשר בין חג השבועות לפורים, כי הרי איתא בגמרא (שבת פ"ח) שבשעת קבלת התורה "כפה עליהם הר כגיגית" – הקב"ה הרים את הר סיני והוא היה תלוי למעלה ואומרים לעם ישראל "אם תקבלו את התורה – מוטב, ואם לא – שם תהא קבורתכם"... היה ענין של כפיה, וצדיקים אמרו: למה היה הענייין של כפיה? הרי עם ישראל אמרו "נעשה ונשמע", הם רצו לקבל את התורה, א"כ למה היתה כפיה זו?

הכפייה היתה להורות לדורות עולם, שלפעמים מגיע כזה זמן ומצב ורגע שאין לאדם חשק והתעוררות, אדם אומר "אין לי חשק והתעוררות, אני פטור"... על זה הקב"ה בשעת מתן תורה הראה להם שיש ענין של "כפה עליהם הר כגיגית" – אתם מקבלים את התורה, 'כן' רוצים או 'לא' רוצים! הן אם יש שלך חשק והן אם אין לך חשק!

ובדיוק כמו שאמר רביז"ל גבי תפילה (ליקו"מ ח"א סי' צט), שצריכים תמיד להתפלל, הן בדביקות והן שלא בדביקות; רבינו מלמד אותנו שאותו דבר בלימוד התורה! אצל העולם חשוב דביקות, הבנה, פלפול, אבל 'להגיד', 'לגרום', מה החשיבות של זה?... **וזה הלימוד של רבינו: "זה כן חשוב!"...**

זה היה הענייין של "כפה עליהם הר כגיגית", שאם יבוא זמן ולא ירגישו כ"כ את הברען שהיה להם, את ה"נעשה ונשמע", הם יזכרו היטב

ש"לא שואלים אותי, עליי להכריח את עצמי!"...

וזה מה שמגיע לכל אחד בליל שבועות: **זהו, מקבלים את התורה! אם אזכה לחשק והתלהבות – ב"ה, אבל אם לא – אני ממשיך, עד שאזכה סוף כל סוף טעם בלימוד...**

וכמו שאומר רביז"ל, שהכי חשוב להרגיש את הטעם והנעימות שיש בתורה, בחינת (שה"ש ד, יא) "דְּבַשׁ וְחָלָב תַּחַת לְשׁוֹנֶךָ" – התורה הקדושה נמשלה לדבש וחלב; דבש זה הדבר הכי מתוק, וחלב זה הדבר שמחייה את התינוק [כדברי חכמינו הקדושים].

שעל שם זה אנו עושים את מאכלי החלב בחג השבועות, שזה ענין של התחדשות כמו תינוק, ויש ענין ג"כ לאכול דבש – כך מובא בפוסקים, כדי לקיים "דְּבַשׁ וְחָלָב תַּחַת לְשׁוֹנֶךָ" – הן דבש והן חלב, כי דבש לבד לא יכולים לאכלו, אלא רק לטעום קצת דבש, אבל חלב זה כל החיות של האדם – שהוא כמו תינוק, שזה כל מאכלו, וכשיש את שניהם ביחד אדם זוכה לטעום את המתיקות שבתורה הקדושה...

הכלל, בליל שבועות יש זמן שבו נפתחים שערי השמים, ואדם אומר: "איך אכוון את הזמן שאזכה בדיוק לרגעים האלה?" **בתמימות ופשיטות, תזכור שבלילה הקדוש הזה יש עת רצון גדול מאד בשמים, ובין הלימודים שלך – "תַּחַת לְשׁוֹנֶךָ" – אתה מוציא תפילות: "רבש"ע, תעזור לי שאזכה לישועות ורחמים, רפואות, השפעות טובות, כל מה שצריכים"... ואז אדם זוכה לעשות סנדוויץ' עם התורה והתפילה – בין כל לימוד ולימוד, זורק דיבורי תפילה; בין כ"ד ספרי התנ"ך – בראשית, שמות, ויקרא, במדבר, דברים, זורק דיבורים של תפילה; כי הרי כ"ד ספרי התנ"ך הם כ"ד תכשיטים...** [וכמובא בדברי רש"י על הפסוק (שמות לא, יח) "וַיִּתֵּן אֶל מֹשֶׁה **כְּכַלֹּתוֹ** לְדַבֵּר אִתּוֹ", שהם כ"ד תכשיטים שהיו נותנים פעם לכלה ביום החופה; אלו הם כ"ד ספרי התנ"ך].

אם תסתכלו בתיקון ליל שבועות, אחר כל ספר מכ"ד ספרי התנ"ך מופיע צירוף אחר של שם א'ד'נ'י' [הרבה אנשים לא יודעים מה זה]; אחר ספר בראשית מופיע הצירוף א'ד'נ'י' – הוא הצירוף הראשון, אח"כ זה א'ד'י'נ', וכן א'י'נ'ד' וכו' וכו', כי את שם הוי"ה יכולים לגלגל בעשרים וארבע צירופים [תיבה של ארבע אותיות אפשר לגלגל

ולכתוב אותה בעשרים וארבע דרכים ואפנים שונים], ומה הלימוד בזה לענייניני?

רבינו אומר (ליקו"מ ח"א סי' רטו), שיש ענין של המתקת הדינים מכ"ד בתי דינים שישנם – אחד אחר השני, וכמו שמוצאים בגשמיות, שיש בתי משפט שונים, זה אחר זה, עד שמגיע לבג"ץ – בית המשפט העליון, מה העניין בזה? שהנה נסית להמתיק ולצאת זכאי בבית משפט, אם עלה בידך – מוטב, ואם לא – אתה ממשיך הלאה, אולי בבית המשפט השני, שלישי, רביעי, עד שמגיעים לבג"ץ – בית משפט העליון, והגדולה היא שיודעים לעשות כזה ערעור שבזה ממתיקים את הכל! **על ידי תורה, על ידי תפילה אדם ממתיק את כל הדינים, ומהפך את כולם לרחמים!**

השם א'ד'נ'י' הוא 'אדון הכל', שהקב"ה מנהיג את כל הבריאה, ומיד כשאדם מכיר את זה – בזה הוא ממתיק את כל הדינים! אם זה ענין של רפואה, פרנסה, שידוכים, ילדים, העיכובים הם לפעמים מצד איזה קטרוג, יש איזה מלאך ומקטרג שהוא מקטרג עליך... ואתה מנסה להצדיק את עצמך, לוקח עורך דין, ומנסה... **אבל כשאדם יודע שהקב"ה מנהיג את הכל, שהקב"ה הוא מנהיג את כל כ"ד בתי הדינים האלו, ואנחנו ממליכים את הקב"ה בכל דרך של כ"ד צירופים של השם הזה, בה נמתק הכל! זה נקרא "המתקה גדולה"!**

וכשאנחנו לומדים את כ"ד הספרים, אחר כל ספר יש אחד מן הצירופים הללו, ומבקשים: "**רבש"ע, תזכה אותנו להמתקת הדינים! שיתהפכו כולם לרחמים וחסדים! שיהיה לכולם רפואה שלימה, יהיה שידוך טוב, ילדים טובים, פרנסה ברווח!**"... זה מה שאנחנו פועלים!

ואז אנחנו ממש מהפכים ומקשרים את התורה והתפילה ביחד, שזה ענין הילולת דוד המלך בחג השבועות, שמלמדים אותנו שאין הבדל! אם אני לומד תורה, זה כדי להביא אותי להיות דבוק בהקב"ה!

איתא בזוה"ק (מצורע): '**תורה', אמאי אקרי תורה? בגין דמורי ומגלה מה דהווה סתים מיניה** – זה מגלה לאדם מה שהוא לא הכיר... **זה מאיר את העניים שלו!** כשאדם לומד תורה בצורה כזאת – זה נקרא 'קבלת התורה', הוא מקבל את התורה בתוך פנימיותו... **אני** דבוק בתורה, ואני מתפלל תמיד להקב"ה שאזכה לקיים

את התורה וללמוד את התורה **'לִשְׁמָהּ'!**

בכל יום מברכים ברכות התורה, **וכמה עלינו להתעורר בחג השבועות באמירת ברכות התורה, לכוון מה אנו מבקשים: "והערב נא ה' אלקינו את דברי תורתך בפינו" – 'והערב' זה לשון של עריבות ומתיקות, שנזכה להרגיש את הנעימות שיש בתורה, זו הנעימות הכי גדולה!**

על התורה הקדושה נאמר (תהלים יט, יא) **"הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב וּמִפַּז רָב וּמְתוּקִים מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים"** – זה יותר מתוק מדבש! צריכים זכיה לזה, ועל כן מבקשים מהקב"ה **"והערב נא ה' אלקינו"** – שנזכה באמת להרגיש את העריבות הזאת!

ובתוך מילים אלו מונח ג"כ ענין של תורה ותפילה ביחד, שזהו **"והערב נא"** – **'והערב'** זה לשון של **ערבוב**, **'נא'** זה לשון של תפילה, וזהו שמבקשים **"והערב נא"** – תערבב את ענין התפילה, **"ה' אלקינו את דברי תורתך בפינו"** – יחד עם דברי התורה, יתקשר בתוך פינו התורה והתפילה ביחד!

"ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו" – כמה חשוב לאדם להתפלל על הילדים שלו, על הנכדים שלו בעז"ה, **"כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה"** – מדוע מזכירים ענין הצאצאים בתוך ברכות התורה? כי איתא בגמרא (ב"מ פה.): **כל שהוא תלמיד חכם ובנו תלמיד חכם ובן בנו תלמיד חכם שוב אין תורה פוסקת מזרעו לעולם, שנאמר** (ישעיה נט, א) **וַאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי וגו' לֹא יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר ה' מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, מאי "אמר ה'"? אמר הקב"ה אני ערב לך בדבר זה, מאי "מעתה ועד עולם"? אמר ר' ירמיה מכאן ואילך תורה מחזרת על אכסניא שלה;** וזה ענין של (קהלת ד, יב) **"וְהַחוּט הַמְשֻׁלָּשׁ לֹא בִמְהֵרָה יִנָּתֵק"**, כי כשאדם זוכה לחנך ילדים, וגם זוכה לנכדים שהוא מחנך אותם עפ"י התורה, הוא זוכה לעשות קשר לתורה הקדושה.

ועל כן אנחנו מתפללים בעת ברכות התורה **"ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו"** – הנכדים, שכולם יהיו **"יודעי שמך" ולומדי תורתך לשמה"** – מהו **"יודעי שמך"**? הזכרנו לעיל את ענין כ"ד צירופי שם א'ד'נ'י', איך ממתיקים אותו? ע"י שאדם יודע שהקב"ה 'היה, הווה ויהיה' [שזה היחוד של שם זה, וכמובא בסידורים – בפרט

של הספרדים – תמיד יש את צירוף שם הוי"ה ושם אדנ"י ביחד, שזה 'המתקה', שאדם יודע: **"רבש"ע, אתה מנהיג את העולם! אם יש איזה דין ואיזה חיסרון, זה מצידנו, אבל רבש"ע על ידך נמתק הכל!"** זה נקרא **"יודעי שמך"** – שמחברים זאת יחדיו ['**יודעי**' זה לשון של חיבור], כי ע"י לימוד התורה, כל מילה של התורה זה שמות של הקב"ה, וכמו שכתוב (דברים לב, ג) **"כִּי שֵׁם ה' אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ"**, כי התורה זה שמות של הקב"ה [בזוהר הקדוש כתוב, שכל התורה – מ"בראשית" עד "לעיני כל ישראל" זה שם אחד גדול], ואנחנו מתפללים להקב"ה שנזכה למתיקות והעריבות הזאת, לדעת שכשאנחנו לומדים תורה אנחנו מחברים את עצמנו להקב"ה, מחברים את עצמנו ל"נותן התורה", הקב"ה הוא **"המלמד תורה לעמו ישראל"** – כך מסיימים את הברכה שם, שמברכים להקב"ה **"המלמד תורה לעמו ישראל"** – 'מי מלמד אותי את התורה?' אדם אומר 'היה לי רבי, היה לי מלמד, אני לומד בעצמי'... **הקב"ה הוא "המלמד תורה לעמו ישראל" – הוא מלמד אותנו! ומיד כשאדם מחבר את עצמו אל התורה, הקב"ה הוא הרבי שלו...** משה רבינו זכה שהקב"ה למד אתו את התורה, ומשה רבינו מוסר לנו את הלימודים האלו איך גם אנחנו יכולים לזכות לזה, ולזה מזכנו רבינו...

זו שיחה מר' נתן: **"את התורה קיבלנו ע"י משה רבינו, אבל לקיום התורה זכינו ע"י רבינו הקדוש"**, כי רבינו מלמד אותנו איך באמת לקיים את התורה, איך ללמוד את התורה; משה רבינו הביא לנו את התורה, ואיך זוכים ללמוד ולקיים את זה? על זה צריכים את העצות של הצדיקים שבכל דור...

ולכן, כשאדם זוכה להיות ער בליל שבועות, עליו לקיים **"עצרת"** – **לעצור** את עצמו מדברים בטלים, **לא עכשיו! סיפורים, חדשות וכו', לא עכשיו! אם יש לך כח אחר הקידוש בבוקר – תספר אז את כל הסיפורים והחדשות, אבל בליל שבועות תשמור על הזמן! תחטוף שיעורי תורה, ותדבר כמה מילים להקב"ה! יש עת רצון!**

אדם אומר: תגיד לי, מתי בדיוק השניה של העת רצון? זה לא יודעים אתה תכנים תפילות! תשים על יד השער תפילות! יפתחו את השער, איפה אתה? אני מכנים על יד השער כ"כ הרבה ויפתחו את השער – הכל ייכנם לפנים! מילאתי על יד הדלת כ"כ הרבה תפילות ובקשות, שרק יתחילו

לפתוח – הכל ייכנס, זה יפתח את הדלת בהרחבה גדולה, ויכנסו כל התפילות... **צריך לשמור על השעות הקדושות האלו!**

ומי שיש לו כח, והוא זוכה להתפלל מוקדם בבוקר, זה דבר חשוב מאד כמובן, כי אז באמת היה קבלת התורה – השכם בבוקר, וכמו שכתוב בפסוקים, שמשה רבינו הביא את העם להר סיני וכו'.

זה אחת מהסיבות שנוהגים לא לישון, כי כתוב במדרש שמשה רבינו היה צריך לעורר אותם... [הרבי מבארדיטשוב אומר: הרי עם ישראל ידעו שיש קבלת התורה, ומהו שמשה רבינו העירם? אבל באמת הם רצו קצת לנוח לפני שמקבלים את התורה...], ואנחנו נחים קצת בערב החג כדי שיהיה לאדם כח בלילה הקדוש, שאז "נחית טלא עילאה" – כנ"ל בדברי הזוה"ק, יורד טל עליון וקדוש על עם ישראל, ואח"כ זוכה להתפלל בבוקר, ומנסה לחדש את עצמו עם הכוחות שיש!

ובתפילת שחרית אומרים את ה"אקדמות", אולי לא כולם מכירים, אבל זה מנהג הנהוג בכל תפוצות ישראל, ורבינו שיבח מאד מאד את ה"אקדמות", רבינו פעם התבטא "**וואס איידן פארמאגן, אקדמות מיט דעם ניגון**" (מה שיהודים אוצרים בתוכם... את האקדמות עם הניגון...).

ומהו ה"אקדמות"? זה כתוב בארמית קצת קשה להבנה, ואם אדם רוצה להבין זאת – כדאי להסתכל בתרגום שיש על זה, והוא שיר של שבח והשתוקקות להקב"ה, ויש בזה סיפור שלם על ר' מאיר בעל האקדמות [מקובל שהציון שלו הוא בגוש חלב, והוא זה שחיבר את ה"אקדמות"], וזה שיר של השתוקקות ורצונות להקב"ה, ויש על זה תנועה וניגון שמקובל אצל כל תפוצות ישראל, וקורין את זה קודם שמתחילים קריאת התורה, שזה ג"כ בתור הכנה לעשרות הדברות.

עשרת הדברות אצלנו זה כמו קבלת התורה בהר סיני! שזוכים שהקב"ה מביא לנו את התורה מחדש, **אנחנו מקבלים את התורה מחדש!** ולכן אח"כ, מנהג ישראל שאוכלים סעודת מאכלי חלב, כמו תינוק שמתחדש, שעכשיו מתחיל ללמוד, ומקבל חיות; כך אנחנו יודעים ששמרנו על הלילה הקדוש הזה...

והנה, אמנם אח"כ צריכים ללכת לישון, אבל לאחמ"כ נשאר עוד זמן

מהיום הקדוש, וחבל לתת את היום הקדוש הזה ללכת לאיבוד... אכן ישנת, ומצוה אח"כ לאכול סעודה בשרית לכבוד יו"ט [מצות סעודת יו"ט – יין ובשר, וכמובא], והשנה זה ערב שבת, וצריכים להזדרז קצת...

אגב צריכים לזכור כולם על ענין 'עירוב תבשילין', פה בארץ ישראל זה לא כ"כ מצוי [אצל בני חו"ל זה יותר שכיח], כי כשחל יו"ט בערב שבת איך מותר לבשל ולהכין ביו"ט לכבוד שבת – להדליק נרות ולעשות את כל ההכנות לכבוד שבת? על כן עושים 'עירוב תבשילין' – המנהג לקחת לחם או מצה ואיזה תבשיל, המנהג לקחת איזו לחמניה וביצה, ועושים זאת עם ברכה – "על מצות עירוב", זו מצוה! וכך נקרא שהתחלנו להכין מערב החג, ומותר להמשיך לתוך החג...

אבל נשאר אחה"צ עוד זמן מהיום, וצריכים לשמור על הזמן הזה, הרי קיבלנו עכשיו את התורה, אדם יישן עד שבת?! [אם אין לו כח – אין לו כח...], **תדע שזה חג השבועות, תלמד קצת שיעורים, תזכור לסיים את הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום!**

הרי פרשת השבוע היא פרשת **נשא**, ו'**נשא**' זה לשון של **נישואין**, שזה מה שקורה בחג השבועות – הנישואין שלנו, וכמו שכתוב "בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ" – 'זה מתן תורה' (תענית יד:), זה הנישואין שלנו!

והחלק האחרון של הפרשה זה "פרשת הנשיאים", ורביז"ל אומר שלקרוא את פרשת הנשיאים זה מסוגל לזיווג, כי כשחינכו את ביהמ"ק כל הנשיאים הקריבו – כל נשיא וכל שבט הביאו את הקרבנות שלהם, וזה היה חשוב אצל הקב"ה כמו קריעת ים סוף – כמו שהיה בים סוף, כך כתוב במדרש, ורבינו אומר שזה מסוגל למציאת הזיווג; כל זה פרשת **נשא**, שקורין אותה מיד אחר שבועות – השבוע שאחר שבועות קורין את פרשת נשא, שזה לשון של 'נישואין', וכן לשון של הרמה – "כי תשא", וכמו שכתוב בפרשה: "**נָשֹׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשׁוֹן**" – אפילו אנשים שמרגישים שהם **מגורשים** מהקדושה, צריכים לקרב אותם! התורה הקדושה יורדת לכולם, מרימה את כולנו, משרת את כולנו להקב"ה!

וכן יש בפרשה זו את פרשת סוטה ונזיר, וכמובן הכל מקושר לענייננו, כי בודקים אותנו בימי הספירה הקדושה שאנחנו נאמנים להקב"ה; ספרנו את הספירה, זכינו להגיע לארבעים ותשע

ימים "שהם שבעה שבועות לעומר" – שזה השם של "שבועות", אחד מהעניין של 'שבועות' הוא כנ"ל לשון של 'שבועה', ומוזכר הרבה מסכת שבועות: "מושבע ועומד מהר סיני", ששם נשבענו להיות נאמנים להקב"ה, וספרנו את שבעת השבועות האלו כדי להכין את עצמנו לקראת קבלת התורה.

שהקב"ה יעזור לנו שנזכה לחג מאיר ושמח, נקבל את התורה בשלימות ובאהבה, ונזכה לקבל את כל ההשפעות הטובות שיורדות ביחד עם התורה הקדושה – בני, חיי, ומזוני רוויחי, ונזכה בעז"ה להיכלל לגמרי בקדושה עליונה, ונזכה בקרוב לגאולה השלימה!

וְלָכֵן נִקְרָא **"מוֹדִים דְּרַבָּנָן"** – 'דְּרַבָּנָן' דַּיְקָא, כִּי הַתּוֹדָה הָעִקָּרִית הִיא עַל "רַבָּנָן" שֶׁקֵּרְבוּ אוֹתִי לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא...

הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יַעֲזֹר לָנוּ, שֶׁנִּזְכֶּה בֶּאֱמֶת לִפְעֹל בְּיָמִים קְדוֹשִׁים אֵלּוּ תִּקּוּן הַמִּדּוֹת, שֶׁנִּזְכֶּה בֶּאֱמֶת לִהְיוֹת אֲנָשִׁים מֻשְׁלָמִים, מָה הַכַּוָּנָה? שֶׁיִּהְיֶה 'גֶּבֶר בֵּין **גּוּבְרִין**' – כְּמוֹ שֶׁהִתְפַּלְּלָה חַנָּה הַנְּבִיאָה, בְּיַחַד עִם כֻּלָּם, לְקָרֵב אֶת עַצְמֵנוּ, לְקָרֵב אֶת בְּנֵי בֵּיתֵנוּ, לְקָרֵב אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, וּבְקָרוֹב נִזְכֶּה בְּעֶזְרַת ה' לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ!

זכות הדפסת והפצת הגיליון

לעילוי נשמת האישה הכשרה הצדקת
חינקא חיה באבא בת רבי אברהם דוב ע"ה, ולע"נ
הרה"ח ר' בנימין ביניש בן ר' יחזקאל שרגא ז"ל

להצלחת בנימין בן אהרן נ"י וכל משפחתו
ולהצלחת ליאור אורי בן אלישבע נ"י וכל משפחתו
וכל התורמים והעוסקים במלאכת הקודש שיחיו.

ולרפואתם המהירה של
נתן יחזקאל שרגא בן חינקא חיה באבא נ"י
הילד ישי בן סילקא יעל נ"י
ולרפואת צוריאל בן סגולה סיגלית נ"י
נעמי מרים בת חוה תחי'
סילקא יעל בת אביבה תחי'

ולע"נ ר' שלמה חנוך חרש ז"ל בן ר' ישראל משה, האשה ליאת שרה בת מרדכי ע"ה, ר' יעקב דוד בן אברהם ז"ל, מרת איטה בת הירש, האישה הכשרה מרת חנה בילא בת ברוך ע"ה. ולעילוי נשמת הדסה שולמית בת יצחק מנחם שיבלט"א. לע"נ אליעזר שלמה ז"ל בן בנימין שיבלחט"א. לע"נ אהרן בן שלמה ז"ל. והילד יהונתן ז"ל בן אושרה דינה תחי' ולע"נ מיכל רונית ע"ה בת שרה ויצחק. וסיוון בת אליהו ע"ה

ניתן לקבל מידי שבוע במייל את הגליון "אשי ישראל" בכתובת
3070817gm@gmail.com
להצטרפות לרשימה התפוצה

לתרומת עבור העלון לרפואה הצלחה וכדו' ניתן לפנות לטלפון: 052-7691732

כנסו לאתר 'ברסלב שלי'
breslevsheli.co.il

הודפס 'בדפוס מוהרא"ש'